

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109246479
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1109246479.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa - ústredie, ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, zastúpeného: JUDr. Dagmar Kubovičová, so sídlom Nám. Biely Kríž 3, P.O. Box 39 831 02 Bratislava, proti žalovanému: INGSTEEL, spol. s r.o., Tomášikova 17, 820 09 Bratislava, IČO: 17 320 429, zastúpenému: RASLEGAL, s.r.o. Mostová 2, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 81.240,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07. februára 2019, č.k. 9C/40/2010-498, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 40.620,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne od 08.07.2014 do zaplatenia, do troch dní, a vo zvyšku žalobu zamietá.
Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 81.240,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% zo sumy 81.240,99 eur od 08.07.2014 do zaplatenia, vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo zistenia, že dňa 26.10.2001 o 15.40 hod. došlo na stavbe D. Y. - Č. F., F. C., P. k ťažkému pracovnému úrazu, pri ktorom P. Q. (poškodený) utrpel vážne zranenia chrbtice vyžadujúce si medicínske ošetrovanie spojené s hospitalizáciou a následnú liečbu v NRÚ Kováčová. V súvislosti s predmetným pracovným úrazom si poškodený dňa 19.02.2003 uplatnil na súde nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. V konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava IV, sp.zn. 20C 27/2003, súd uznesením zo dňa 25.05.2006 pribral do konania znalca z odboru Bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci, ktorého úlohou bolo v znaleckom posudku jednoznačne stanoviť mieru spoluviny poškodeného, stavebníka, prípadne zamestnávateľa na predmetnom úraze. Po preštudovaní všetkých podkladov, potrebných na vypracovanie znaleckého posudku, v odpovedi na súdom zadanú otázku znalec v závere vyvrátil výsledky šetrenia Inšpektorátu práce Bratislava z 20.12.2001 v časti, v ktorej poškodený porušil § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 330/1996 Z.z. o BOZP, čím vylúčil možnosť zamestnávateľa čiastočne sa zbaviť zodpovednosti za pracovný úraz v zmysle § 196 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce. Naopak zavinenie pracovného úrazu poškodeného znalec jednoznačne pripísal na stranu firmy TERMIZOL, spol. s r.o. Bratislava, ktorá po ukončení prác na otvoroch nezabezpečila ich ohradenie, alebo zakrytie poklopmi dostatočnej únosnosti ako predpisuje § 13 ods. 1, 2, 3 vyhlášky č. 374/1990 Zb. a § 14 vyhlášky č. 59/1982 Zb., v nadväznosti na zákonnú požiadavku § 8a ods. 1 písm. d) zákona č. 330/1996 Z.z. Okresný súd Bratislava IV sa pri svojom rozhodovaní okrem iného oprel aj o závery znaleckého posudku č. 9/2006, vypracovaného S. S. R., Y., znalcom z odboru Bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci a stotožnil sa s ustálením zavinenia pracovného úrazu

zo strany odporcu, teda firmy, ktorá po ukončení prác na otvoroch nezabezpečila ich ohradenie alebo zakrytie. Následne vo svojom rozsudku z dňa 07.12.2007, sp.zn. 20C 27/2003 - 156, priznal poškodenému sumu 81.240,99,- eur titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a SSU. Rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 25.05.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21.04.2009, sp.zn. 5Co 101/2008 - 182. Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a z titulu poistenia zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovných úrazoch a chorobách z povolania dňa 26.06.2009 vyplatila poškodenému úrazovú dávku (náhrada za bolesť a SSU) vo výške 81.240,99,- eur. Výzvou č. 2/2009 z dňa 26.10.2009 Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava vyzvala žalovaného na uznanie a dobrovoľné splnenie povinnosti nahradiť škodu, ktorá jej vznikla výplatou dávok z úrazového poistenia. Žalovaný výzvu prevzal dňa 29.10.2009, avšak pohľadávku v stanovenej lehote neuhradil. Právne posúdil uplatnený nárok žalobcu podľa § 1 ods. 2, § 100, § 101, § 420 Občianskeho zákonníka v spojení s § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Prioritne sa zaoberal námietkou premlčania, vznesenou žalovaným a zistil, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Podľa ustanovenia § 238 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení právo Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb, a keď sa dozvedela o tom, kto za vznik škody zodpovedá, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa vyplatenia dávok. Toto ustanovenie stanovuje objektívnu 10-ročnú a subjektívnu 3-ročnú premlčaciu lehotu na uplatnenie práva na súde. V danom prípade si žalobca uplatnil nárok voči žalovanému písomným podaním doručeným súdu dňa 15.05.2014. Je nesporné, že žalobca sa dozvedel o tom, že zodpovedným subjektom za úraz P. Q. nemá byť žalovaný 1/, ale má ním byť žalovaný 2/ až zo znaleckého posudku č. 1/2013 súdneho znalca S.. R. T., a to dňom jeho doručenia žalobcovi zo strany súdu dňa 23.04.2013. Nárok na náhradu škody voči žalovanému si žalobca uplatnil dňa 15.05.2014, t.j. v zákonnej trojročnej premlčacej lehote. Objektívna 10-ročná premlčacia lehota začala žalobcovi plynúť dňom vyplatenia dávok t. j. 23.06.2009 a uplynie 23.06.2019. Žaloba voči žalovanému bola podaná včas v zákonnej lehote, a preto vznesenú námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na to, že hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatou dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb je ust. § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, v zmysle ktorého Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Stotožnil sa s argumentáciou žalobcu a má za to, že žalobca preukázal vznik škody, ktorá spočíva vo vyplatení úrazových dávok, ktoré žalobca vyplatil poškodenému poistencovi P. Q. v zmysle právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 20C/27/2003. V tomto konaní na Okresnom súde Bratislava IV bola ustálená miera zodpovednosti poškodeného Q. 0 % a zavinenie zamestnávateľa poškodeného Q. 100 %. Pôvodne sa žalobca domáhal v tomto konaní nároku voči spoločnosti TERMIZOL, spol. s r.o., keďže sa domnieval, že iba tento subjekt je subjektom, ktorý zaviniť pracovný úraz poškodeného. Toto vyplývalo z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. V rámci tohto konania na Okresnom súde Bratislava IV súd riešil ako predbežnú otázku zavinenia pracovného úrazu, avšak zodpovednosť posudzoval výlučne podľa ustanovení Zákonníka práce, nakoľko sa jednalo o spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom. V tomto konaní však súd nariadil znalecké dokazovanie za účelom zistenia zodpovednosti za pracovný úraz P. Q.. Zo znaleckých posudkov, ktoré boli vykonané, vyplynulo, že spoločnosť TERMIZOL a spoločnosť INGSTEEL vykonávali práce na spoločnom pracovisku. Tiež z dokazovania vyplynulo, že žalovaný, ako aj TERMIZOL nezabezpečili zakrytie otvorov, v dôsledku čoho došlo k prepadnutiu poškodeného Q. cez jeden z otvorov. Žalovaný tvrdil, že o tom, kto zodpovedá za pracovný úraz rozhodol Inšpektorát práce s tým, že zodpovednosť je daná len ku spoločnosti TERMIZOL, čo žalovaný odôvodňoval rozhodnutím o uložení pokuty. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného, ktorý tvrdil, že súd viazaný tak výrokom rozhodnutia Inšpektorátu práce Bratislava, ako aj zisteným skutkovým stavom. Zastával názor, že Inšpektorát práce nerozhoduje o tom, kto zodpovedá za pracovný úraz, tento iba vyšetroje príčiny pracovného úrazu a závery činí v protokole, ktorým však súd nie je viazaný, nakoľko protokol je iba jedným z dôkazov. Inšpektorát práce zistil ako príčinu úrazu nezakrytie otvorov, a ak Inšpektorát práce pri vyšetrovaní zistí, že zo strany zodpovedných subjektov došlo k porušeniu pracovnoprávných predpisov a predpisov o BOZP, môže uložiť v správnom konaní pokutu. Konajúci súd ustanovil vo veci znalca - doc. S.. R. T., PhD., ktorému uložil povinnosť vypracovať znalecký posudok a odpovedať na otázku kto zaviniť úraz P. Q. a koho povinnosťou bolo zabezpečiť otvory na streche. V znaleckom posudku č. 1/2013(Posudok II) znalec

E.. S.. R. T., Y.. odpovedal na obidve otázky a to tak, že úraz zaviniť žalovaný 2/ a že žalovaný 2/ bol povinný zabezpečiť otvory na streche. Vzhľadom na vážny rozpor v záveroch Posudku I, (posudok č. 9/2006 vypracovaný S.. S. R., Y. v konaní pred Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 20C 27/2003), keď pracovný úraz mal zaviniť výlučne žalovaný 1/ a Posudku II. (posudok č.1/2013 vypracovaný E.. S.. R. T. Y..), keď pracovný úraz mal v miere 85 % zaviniť žalovaný 2/ a v miere 15 % samotný poškodený, navrhol žalobca vykonať kontrolný znalecký posudok. Ustanovil preto vo veci ďalšieho znalca S.. I. O., ktorému uložil povinnosť vypracovať znalecký posudok a odpovedať na otázku kto zaviniť úraz P. Q. a koho povinnosťou bolo zabezpečiť otvory na streche. S.. I. O. vypracoval Znalecký posudok 5/2014 (Posudok III), kedy na prvú otázku odpovedal tak, že nie je oprávnený určiť kto zaviniť úraz P. Q., nakoľko sa jedná o právnu otázku, avšak uviedol k akým porušeniam predpisov zo strany jednotlivých subjektov došlo a že tieto porušenia mohli mať za následok úraz P.F. Q.. Na otázku súdu, kto bol povinný zabezpečiť otvory na streche predmetného objektu znalec uviedol, že ako žalovaný 1/, tak aj žalovaný 2/. Mal zato, že Posudok III, ktorý bol vypracovaný v tomto konaní ako kontrolný znalecký posudok, je objektívny, presvedčivý a dáva súdu dostatočné odpovede na rozhodnutie súdu vo veci samej. Ako z dokazovania vyplynulo, Inšpektorát práce sa nedostatočne vysporiadal s konaním INGSTEELU, čo potvrdili znalci vo svojich znaleckých posudkoch. Navyše INGSTEEL nemal voči poškodenému postavenie zamestnávateľa, Inšpektorát práce mu neukladal pokutu. V tejto veci znalci zhodne konštatovali, že INGSTEEL porušil predpisy o BOZP, keď nezabezpečil otvory, čo bolo príčinou pracovného úrazu. Vzhľadom na znalcami potvrdenú a riadne objasnenú otázku spoločného pracoviska, teda za škodu vzniknutú žalobcovi zodpovedá spoločne a nerozdielne aj INGSTEEL, teda žalovaný. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nárok na náhradu škody v konaní preukázal čo do dôvodu aj čo do výšky, keď mal preukázané porušenie právnej povinnosti žalovaného, existenciu škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie žalovaného, a preto žalobe vyhovel a zaviazal žalobcu na náhradu škody vo výške 81.240,99 eur spolu s úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vo zvyšku úroku z omeškania, ktorý žalobca uplatňoval vo výške 9 % zo sumy 81.240,99 eur od 14.11.2009 do zaplatenia, žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaný je v omeškaní od 08.07.2014, kedy mu bolo doručené uznesenie súdu zo dňa 01.07.2014, ktorým ho súd pripustil do konania ako ďalšieho účastníka na strane žalovaného a výška úroku z omeškania je 5,15 % ročne. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku, do výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal jeho zmeny tak, aby bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súd prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) C.s.p. Namietal, že rozsudok mu bol doručený nepodpísaný. Uviedol, že rozsudok trpí vážnymi nedostatkami a je nezákonný, zmätočný, arbitrárny, bez potrebných logických súvislostí a v rozpore s hmotným právom. Poukazoval na postup súdu prvej inštancie v rozpore s § 181 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie pochybil a nerešpektoval základné ustanovenia C.s.p. o vedení pojednávania a vyhlásení rozsudku, keď už na prvom pojednávaní po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku mal súd uviesť svoje stanovisko k skutkovým tvrdeniam a navrhovaným dôkazom a mal uviesť predbežné právne posúdenie veci. Predbežné právne posúdenie veci na pojednávaní dňa 13. 9. 2018 považoval za nedostatočné, nakoľko nespĺnilo predpoklady vyžadované zákonným ustanovením. Predbežné právne posúdenie musí byť určité a zrozumiteľné, nemôže ho súd zúžiť iba na zjednodušené konštatovanie, že sa mu na základe obsahu spisu žaloba, aj jednotlivé námietky javia ako dôvodné alebo nedôvodné. V danom prípade predbežné právne posúdenie prezentované súdom prvej inštancie nenapĺňalo kvalitatívne predpoklady vyplývajúce z ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. Súd postupoval v príkrom rozpore s týmto ustanovením a absolútne ho odignoroval v celej jeho šírke. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa dôsledne neoboznámil s listinami, dôkaznými prostriedkami, celkovým skutkovým stavom veci, procesnými podaniami strán, a teda so samotným spisom ako celkom. Súd prvej inštancie nemal absolútne žiadny prehľad o obsahu spisu, skutkovom stave, procesných podaniach strán, ani vykonaných listinných dôkazoch, a preto súd ani nemohol objektívne a správne prezentovať svoj stanovisko ku skutkovým tvrdeniam, k navrhovaným dôkazom a k predbežnému právnomu posúdeniu veci v kvalite vyžadovanej § 181 ods. 2 C.s.p. Vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie nepoznal skutkový základ v dostatočnom rozsahu, aby mohol vec predbežne právne posúdiť a tým pádom ani rozhodnúť vo veci samej, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Vytýkal súdu prvej inštancie bezdôvodný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, čím došlo k porušeniu § 220 ods. 3 C.s.p. Poukazoval na viazanosť súdu rozhodnutím správneho orgánu, v tomto prípade Inšpektorátu práce Bratislava, o tom, že bol spáchaný správny delikt a kto ho spáchal v zmysle § 193 C.s.p. Na podporu svojej argumentácie poukázal na

rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/26/2018, nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 627/2015, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/44/2010 a na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa s uvedenými v rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal a v odôvodnení rozhodnutia ich ani len nespomenul; súd prvej inštancie odklon od ustálenej rozhodovacej praxe nijakým spôsobom neodôvodnil, žiadnym spôsobom sa nezaoberal ním prezentovanými rozhodnutiami a dokonca ich odignoroval. Postup súdu prvej inštancie preto považoval za nezákonný a jeho rozsudok za prekvapivý. Vytýkal súdu prvej inštancie, že pristúpil k opakovanému výsluchu svedkov až na pojednávaní dňa 13. 09. 2018, teda viac ako 4 roky od jeho vstupu do súdneho konania a takmer celkovo 17 rokov po inkriminovanej udalosti, ktorou došlo k ťažkému pracovnému úrazu; uvedený postup predstavuje vadu konania. Váhaním súdu pri opakovaní výsluchov tak došlo k zmareniu svedeckých výpovedí. Za neštandardný považoval aj postup súdu prvej inštancie akým viedol jednotlivé svedecké výpovede. Súd mal najskôr zistiť pomer svedkov k prejednávanej veci, mal oboznámiť svedkov s predmetom výsluchu, prípadne inak - napríklad dopytovaním sa na otázky zistiť ich vzťah k prejednávanej veci, žalobcovi a žalovanému, stručne im pripomenúť samotný priebeh udalosti a obsah ich predchádzajúcich výpovedí. Nič z toho konajúci súd neurobil. Vytýkal súdu prvej inštancie, že svedkov neoboznámil s ich predchádzajúcou výpoveďou, že svedkom nevenoval pozornosť a svojím postupom zmaril aj celkový priebeh výsluchu z jeho strany keď niekoľkokrát zasiahol do jeho otázok. Postup súdu považoval za nesprávny a inkvizitný. Týmto nesprávnym postupom došlo k zmareniu týchto dôkazov, čím bolo zasiahnuté do jeho základných práv. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ktoré konkrétne dôkazy súd vykonal, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Z odôvodnenia vyplýva, že súd sa nezaoberal väčšinou ním predložených dôkazov. Vytýkal súdu prvej inštancie, že vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré trpia závažnými vadami a nedostatkami. Za najzávažnejšie pochybenie považoval tú skutočnosť, že súd vychádzal z posudkov v celom rozsahu napriek tomu, že odpovedajú na právne otázky. Pri výsluchu mu bolo znemožnené klásť znalcom otázky ako sa vysporiadali s priebehom ťažkého pracovného úrazu a s inými súvislosťami, ktoré absolútne spochybňovali ich závery a odpovede na právne otázky, čím došlo k hrubému zásahu do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Oba znalecké posudky sú tendenčné, subjektívne, skreslené a zakladajú sa na nepravdivých skutočnostiach, a preto sú v súdnom konaní nepoužiteľné. Poukázal na námietky k posudku č. 1/2013 a k posudku č. 5/2014, s ktorými sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa dopustil vážneho pochybenia, pokiaľ neustanovil znalca S. I. O. ako znalca ad hoc na vykonanie znaleckého úkonu - objasneniu svojho znaleckého posudku. Súd prvej inštancie preto nemal na jeho znalecký posudok vôbec prihliadnuť. Namietal nezákonné atrahovanie si kompetencie konajúcim súdom. Súd prvej inštancie celkom nesprávne posúdil aj rozsah svojej právomoci vymedzenej v Civilnom sporovom poriadku, keď si nezákonne prisvojil do svojej právomoci aj kompetenciu rozhodovať o tom, kto zodpovedá za pracovný úraz, resp. si nezákonne privlastnil kompetenciu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu, ktorá mu nepatrí. Táto bola totiž zákonodarcom zverená jedine a výlučne správny súdom. Zdôraznil, že právomoc zistiť zodpovedný subjekt za pracovný úraz je zverená inšpektorátu práce, ktorý vyšetruje príčiny pracovných úrazov a s tým súvisiace porušenie právnych predpisov, určuje zodpovedný subjekt a ukladá mu sankcie. S uvedeným sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal, prehliadol relevantné právne normy, ktoré označil aj samotný inšpektorát práce. Súd prvej inštancie si tak v konaní nezákonne prisvojil kompetencie správneho súdu a nad rámec svojej právomoci preskúmaval postup, ako aj závery, ku ktorým dospel inšpektorát práce v právoplatných rozhodnutiach. Táto kompetencia rozhodne nepatrí súdu prvej inštancie a už vôbec nepatrí súdnym znalcom. Vytýkal súdu prvej inštancie nesprávny výklad § 193 C.s.p. Inšpektorát práce vo svojom rozhodnutí určil ako zodpovedný subjekt za ťažký pracovný úraz spoločnosť TERMIZOL, ktorej bola v tejto súvislosti uložená sankcia. Inšpektorát práce skúmal aj prípadnú účasť jeho spoločnosti na pracovnom úraze a dospel k negatívnym záverom. Zdôraznil, že jeho rozhodnutie o uložení pokuty pre zavinenie pracovného úrazu výlučne spoločnosti TERMIZOL je zároveň negatívnym rozhodnutím o nedostatku zavinenia jeho spoločnosti. Ak by aj súd nebol týmto rozhodnutím viazaný, bol povinný v zmysle § 194 ods. 2 C.s.p. z tohto rozhodnutia vychádzať a nebol oprávnený právoplatné rozhodnutie správneho orgánu opätovne preskúmať, ktorá kompetencia je výslovne zverená správny súdom. Navyše v odôvodnení rozsudku ustanovenie § 194 ods. 2 C.s.p. celkom absentuje. Namietal celkovú arbitrárnosť rozsudku, jeho rozpor s § 220 ods. 2 C.s.p., nakoľko neobsahuje úplný opis toho, aké skutočnosti tvrdil, neobsahuje vysvetlenie ako súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ani opis toho, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, neobsahuje ani to, ktoré konkrétne dôkazy súd vlastne vykonal, z ktorých vychádzal a logicky potom ani to, ako ich vyhodnotil, úplne absentuje zdôvodnenie, prečo súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd absolútne nerešpektoval § 219 ods.

1 C.s.p., ani ho nepočul o možnosti exekúcie. Odôvodnenie rozsudku je absolútne nepresvedčivé, vychádza výlučne zo skutkových tvrdení žalobcu obsiahnutých z jeho vyjadrenia a bez zohľadnenia jeho podaní a obsahu spisu. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil spoločné pracovisko a bez bližšieho odôvodnenia sa priklonil k záveru znaleckých posudkov o tom, že ide o spoločné pracovisko bez toho, aby sa vysporiadal s vadami týchto posudkov. Uviedol, že znalci neboli oprávnení posudzovať, či sa jednalo o spoločné pracovisko alebo nie, nakoľko v tomto smere ide o právne posúdenie. Súd prvej inštancie svoje závery založil na pochybných a nesprávnych hypotetických tvrdeniach znalcov, ktoré títo ani neboli oprávnení podať. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa v tomto smere nijakým spôsobom nevysporiadal s jeho námietkami a celkom zjavne ich ignoroval. Poukázal na to, že zo svedeckých výpovedí a z listinných dôkazov vyplynulo, že predmetné pracovisko bolo výhradne pracoviskom spoločnosti TERMIZOL. Poukázal v tomto smere na protokol o odovzdaní pracoviska TERMIZOL-u. Namietal nedostatok kauzálneho nexu. V tomto smere poukázal na to, že ako posledná mala povinnosť zakryť predmetné otvory spoločnosť TERMIZOL, ktorá ich ale nezabezpečila. V danom prípade sa na otvoroch nepretržite pracovalo, a preto on nemal povinnosť zakryť otvory, na ktorých sa pracovalo, túto povinnosť mala na spoločnosť TERMIZOL, ktorá na otvoroch pracovala ako posledná. Za toto jej konanie jej bola Inšpektorátom práce Bratislava udelená sankcia a túto skutočnosť určil inšpektorát práce za rozhodujúcu v otázke určenia zodpovedného subjektu za pracovný úraz. Tým došlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti, teda ak by aj došlo k akémukoľvek porušeniu zo strany zamestnancov jeho spoločnosti. Súd prvej inštancie sa nezaoberal ani namietanou skutočnosťou, že zamestnanci spoločnosti TERMIZOL mali požiadať jeho spoločnosť o zabezpečenie pracoviska a až následne začali vykonávať práce na tomto pracovisku, prípadne s prácami nezačať, pokiaľ pracovisko nebolo z pohľadu BOZP riadne zabezpečené. Týmto znovu došlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti. Súd prvej inštancie sa nijako nezaoberal tým, že predmetný otvor bol v čase pracovného úrazu prikrytý fóliou, čo bolo rozhodujúce pre zavinenie pracovného úrazu, pričom jediní pracovníci, ktorí s fóliou na streche pracovali, boli traja zamestnanci spoločnosti TERMIZOL, čím došlo opäť k pretrhnutiu príčinnej súvislosti. Nie je zrejmé, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal so správaním poškodeného a druhého brigádnika, ktorí sa naháňali a ohadzovali kúskami izolácie a so skutočnosťou, že títo o existencii a rozmiestnení otvorov vedeli. Aj táto skutočnosť bola rozhodujúca pri určení subjektu zodpovedného za pracovný úraz a pri určení miery zavinenia. Porušením predpisov BOZP zo strany poškodeného došlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti. Zdôraznil, že Inšpektorát práce Bratislava pri vyšetrení pracovného úrazu dôkladne vyšetřil aj konanie jeho spoločnosti, avšak nezistil z jeho strany žiadne pochybenia. Mal za to, že aj týmto záverom inšpektorátu práce bol súd viazaný. Zotrvával na vznesenej námietke premlčania, ktorú súd nesprávne právne posúdil, keď neskúmal, kedy sa žalobca objektívne mohol dozvedieť o škodcovi. Poukázal na ďalšie závažné pochybenia a nesústredenosť súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, ktoré mal rozdeliť a zaviazat' ho iba na náhradu trov, ktoré vznikli po jeho vstupe do tohto konania. Namietal nesprávne doručovanie podaní proti strany a predvolania na pojednávanie a iných písomností, predloženie nekompletného spisu na nahliadnutie. V podanej replike zotrval na dôvodoch odvolania.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a Civilným sporovým poriadkom, samotné ustanovenie § 181 ods. 2 C.s.p. nestanovuje požiadavky na rozsah predbežného právneho posúdenia ako to žalovaný prezentuje. Súd prvej inštancie stručne uviedol právne posúdenie, ktoré bolo určité a zrozumiteľné a z ktorého žalovanému muselo byť zrejmé, ako asi súd vo veci rozhodne. Subjektívne vnímanie žalovaného, že predbežné právne posúdenie sa mu nejavilo ako dostatočné, nie je možné považovať za rozporné so zákonom a majúce za následok zásadnú vadu rozsudku. Uviedol, že mu nie je známy žiadny zákon, ktorý by zveril do právomoci iného orgánu, v danej veci podľa právneho názoru žalovaného Inšpektorátu práce v Bratislave, rozhodovanie o zodpovednosti za pracovný úraz. Poukázal na to, že protokol Inšpektorátu práce Bratislava nie je rozhodnutím správneho orgánu o tom, že bol spáchaný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu. Pokiaľ ide o rozhodnutie Inšpektorátu práce v Bratislave o porušení predpisov o BOZP zo strany TERMIZOL-u, uviedol, že takýto typ rozhodnutia vo svojom výroku neobsahuje, ani nemôže obsahovať rozhodnutie o zodpovednosti za pracovný úraz, ale iba konštatovanie, že kontrolovaný subjekt porušil určité konkrétne ustanovenia predpisov o BOZP, za čo mu príslušný inšpektorát práce udelil pokutu. Súdy sú v zmysle § 193 C.s.p. viazané výlučne iba samotným výrokom rozhodnutia správneho orgánu. Nie je zrejmé, v čom mal súd pochybiť, keď sa v tomto konaní necítil byť viazaný neexistujúcim výrokom v rozhodnutí správneho orgánu o zodpovednosti za pracovný úraz poškodeného. Mal za to, že súd prvej inštancie sa neodklonil od právnej teórie, ako i ustálenej rozhodovacej praxe. Poukázal na to, že uznesenie, ktorým súd rozhodol o pristúpení žalovaného do konania, bolo žalovanému doručené dňa 8.7.2014 a žalovaný predniesol návrh na

dokazovanie opakovaným výsluchom svedkov až na pojednávaní dňa 26. 2. 2016. Súd úplne štandardným a na obvyklým prístupom oboznámil svedkov s tým, čo je predmetom konania, kedy dodal, že vo veci už boli vypočutí. Zastával názor, že svedkovia majú vypovedať o skutočnostiach, ktoré si sami v čase výsluchu pamätajú a je nedovolené ich ovplyvňovať, pripomínať im skutkový stav. Pokiaľ teda súd postupoval tak, že svedkom nečítal ich predchádzajúce svedecké výpovede a neoboznamoval ich so zisteným skutkovým stavom, tak postupoval nestranne a správne a nechal svedkov vypovedať o tom, čo si v čase opakovaného výsluchu pamätajú. K vypočúvaniu svedkov uviedol, že žalovaný opakovane kládol svedkom otázky k tej istej skutkovej okolnosti, o ktorej svedok uviedol, že si nepamätá, a súd upozornil žalovaného na to, že svedok už povedal, že si to nepamätá, nech mu kladie iné otázky. Žalovaný skresľujúco opisuje postup súdu, kedy mu pripisuje také konanie, ktoré súd nekonal. Námietky žalovaného o údajnej neochote vykonávať dôkazy navrhované žalovaným a námietky k postupu súdu pri výsluchu svedkov, ktorý žalovaný označuje za inkvizičný, označil ako nedôvodné a značne skreslené prizmou neúspechu v spore. Opakovaným výsluchom svedkov nedošlo k zmareniu týchto dôkazov a v konečnom dôsledku aj celého súdneho konania a k zásahu do práv žalovaného tak, ako to tvrdí. To, že svedkovia neodpovedali na otázky žalovaného tak ako si želal žalovaný, nemožno považovať za procesné vady zo strany súdu. Poukázal na to, že súd vykonal riadne dokazovanie výsluchom svedkov a oboznámením s listinnými dokladmi a námietky žalovaného sú v tomto smere zjavne neopodstatnené a nedôvodné. Mal za to, že kontrolný znalecký posudok č. 5/2004 obsahuje jednoznačné závery, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na otázky položené súdom a to, že závery obsiahnuté v tomto znaleckom posudku sú nepriaznivé pre žalovaného a že s ním nesúhlasí, nemôže byť dôvodom na neprihliadnutie na znalecký posudok ako to žalovaný požaduje. Poukázal na to, že dôvodom odmietnutia znalca S. O. vypovedať ako znalec bolo to, že bol vymazaný zo zoznamu znalcov. Zdôraznil, že pre posúdenie existencie spoločného pracoviska je relevantné posudzovať či fakticky na tom istom mieste výkonu práce dochádza k výkonu práce zamestnancov viacerých zamestnávateľov alebo fyzických osôb - podnikateľov. Právna úprava nevyžaduje súčasnú fyzickú spoluprácu či súbežnú činnosť týchto zamestnancov. Mal za to, že boli splnené a preukázané všetky 4 základné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. K námitke premlčania poukázal na to, že sa dozvedel o tom, že zodpovedným subjektom za úraz poškodeného mal byť žalovaný až dňom doručenia znaleckého posudku č. 1/2003 vypracovaného doc. S. R. T.. Mal za to, že v rámci trojročnej subjektívnej lehoty plynúcej v rámci 10-ročnej objektívnej lehoty podal návrh na vstup žalovaného do konania. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil žalovaným vznesenú námičku premlčania. Mal za to, že súd prvej inštancie správne ustálil zistený skutkový stav a správne právne vec posúdil, jeho rozsudok spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutia, dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa riadil súd prvej inštancie a na základe akých úvah rozhodol a žalovanému tak nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo svojej duplike zotrval na svojom vyjadrení.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie posudzoval vznik nároku žalobcu na zaplatenie náhrady škody z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku, a po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (§ 238) v spojení s Občianskym zákonníkom (§ 1 ods.2, § 100, § 101, § 420) a svoj záver o splnení všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi vyplatením dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného aj v potrebnom rozsahu; v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p.; odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup dostatočne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Odvolanie žalovaného nie je; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé zásadným spôsobom spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie.

6. V danom prípade odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemožno považovať za nepreskúmateľné. Napadnuté rozhodnutie uvádza podstatné dôkazy, ktoré súd vo veci vykonal,

skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, podstatu stanovísk procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Skutočnosť, že sa súd prvej inštancie nie celkom dôsledne vysporiadal s argumentáciou, na ktorej žalovaný založil svoju procesnú obranu v konaní, resp. neuviedol prečo ju nepovažoval za dôvodnú a neprihliadol na ňu pri svojich záveroch, ešte nezakladá jeho nepreskúmateľnosť. To, že konajúci súd v rámci odôvodnenia rozsudku uviedol výpočet niektorých dôkazov, s ktorými sa oboznámil pri dokazovaní a následne konštatoval, že dokazovanie vykonal aj "aj ďalšími dôkazmi", rovnako nemá za následok, že rozsudok je nepreskúmateľný. V odôvodnení rozsudku neabsentuje uvedenie dôvodov, pre ktoré súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, keďže žiadna zo strán doplnenie dokazovania ďalšími dôkazmi nenavrhovala, ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 27.11.2018, na ktorom strany zhodne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

7. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov, proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohol žalovaný skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jeho právo na spravodlivý súdny proces, a nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom len z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá jeho predstavám, požiadavkám a očakávaniam. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, tak nemôže obstáť.

8. Žalovaný tiež nenáležite vytýka súdu prvej inštancie, že sa dôsledne neoboznámil s obsahom spisu. Odôvodnenie rozhodnutia a z neho vyplývajúce skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, totiž svedčia o tom, že konajúci súd poznal skutkový základ veci na základe obsahu spisu tak, aby mohol vo veci rozhodnúť. Neakceptovateľná je preto námietka žalovaného, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces tým, že súd nemal o obsahu spisu žiaden prehľad. Ako nedôvodné posúdil odvolací súd aj námietky žalovaného, ktorými sa snažil presvedčiť odvolací súd, že napadnutý rozsudok je arbitrárny. Vyslovený právny záver súdu prvej inštancie, ku ktorému dospel na základe vykonaného dokazovania, nie je v žiadnom ohľade svojvoľný a je ho možné považovať, z hľadiska hypotézy aplikovanej právnej normy, za logický výsledok konkrétne zistených skutkových okolností prípadu. To, že sa konajúci súd stotožnil s argumentáciou žalobcu neznamena, že nezohľadnil podania žalovaného, jeho záverečnú reč a obsah spisu. Úplne nenáležité je tvrdenie žalovaného, že rozsudok je absolútne nepresvedčivý, že vyznieva značne nelogicky až komicky.

9. Žalovaný v podanom odvolaní namietal porušenie § 181 ods. 2 C.s.p. v tom, že súd prvej inštancie neuviedol, ktoré skutočnosti považuje za sporné a nesporné, ktoré dôkazy vykoná a nevykoná a neposkytol ani riadne a úplné predbežné právne posúdenie veci, keď sa vyjadril len k otázke viazanosti rozhodnutiami inšpektorátu práce a k námietke premlčania a nevyjadril sa k otázke príčinnej súvislosti, spoločného pracoviska a k znaleckým posudkom.

10. Pokiaľ súd prvej inštancie dôsledne podľa § 181 ods. 2 C.s.p. nepostupoval, nedošlo tým k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, nakoľko žalovaný nebol v súvislosti s realizáciou uvedenej procesnej povinnosti súdom prvej inštancie vylúčený z možnosti uplatňovania si jeho procesných práv priznaných mu Civilným sporovým poriadkom. Porušenie uvedeného zákonného ustanovenia totiž žiadnym spôsobom nediskvalifikovalo žalovaného v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a nezbavovalo ho to ani jeho základnej procesnej povinnosti, a to tvrdiť skutkové okolnosti popierajúce tvrdenia protistrany a procesnej povinnosti označiť dôkazy, ktorými chcel preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Pokiaľ teda sudca určitú okolnosť neuviedol ako spornú, to ešte neznamena, že strana nemá právo sa k nej vyjadriť, preukázať ju či vyvrátiť. Okrem toho žalovaný mohol reagovať na právne posúdenie relevantných otázok súdom prvej inštancie v odvolaní podanom proti jeho rozsudku a mal tak dostatočnú možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, čo aj urobil. Vychádzajúc z uvedeného, procesným postupom súdu prvej inštancie nebolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pokiaľ žalovaný argumentoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo pre neho nepredvídateľné, uvedený argument nie je možné považovať za dôvodný, pretože právne posúdenie veci bolo zrejmé už z podanej žaloby ako i z ostatných podaní a vyjadrení strán; to ako súd prvej inštancie spor napokon vyhodnotil z pohľadu výsledkov vykonaného dokazovania nebolo predmetom povinnosti stanovenej súdu ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p.; právny názor a hodnotiace úsudky sú vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu súdu v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p.

12. Žalovaný sa sťažoval na závady v doručovaní mu podaní protistrany a súdnych písomností a na nekompletnosť spisu pri nahliadaní. Uvedené pochybenia mohli zakladať porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces len v prípade, ak by boli spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre žalovaného, ktorý bol spôsobený namietaným postupom, a zároveň by sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania. Namietané pochybenia nemali za následok nesprávnosť, ktorá by opodstatňovala konštatovanie, že bolo porušené právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie.

13. Vadu týkajúcu sa doručovania vyhotovenia rozsudku nepodpísaného elektronickým podpisom odvolací súd v priebehu odvolacieho konania odstránil tak, že zabezpečil opätovné doručenie riadne vyhotoveného rozsudku súdu prvej inštancie žalovanému.

14. K výhradám žalovaného k vedeniu konania a k postupu súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade znemožnenia strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. Odvolací súd v tomto prípade dospel k záveru, že napriek procesným pochybeniam súdu prvej inštancie, bolo konanie na súde prvej inštancie ako celok zákonné a spravodlivé a zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie len z dôvodu procesných pochybení by bolo prílišným formalizmom zakladajúcim postup v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu.

15. Podstata kontradiktórnosti sporového konania spočíva v tom, že strany musia dostať reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany; a zásada rovnosti, resp. princíp rovnosti zbraní, má v kontradiktórnom spore garantovať strane, aby jej bola poskytnutá rozumná možnosť obhajovať sa za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú vo vzťahu k protistrane. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania a neporušil ani rovnosť strán, keďže žalovanému poskytol rovnaký priestor v konaní navrhnuť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadriť sa k dôkazom predkladaných protistranou. Porušenie zásady rovnosti nemožno vyvodit' zo skutočnosti, že súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobcu a na dôkazy predložené žalovaným neprihliadol, pretože ich nepovažoval za významné pre konečné rozhodnutie v danej veci. So zreteľom na uvedené možno zhrnúť, že súd prvej inštancie správne posúdil a uplatnil zodpovednosť strán za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o unesení dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k preukázaniu uplatňovaného nároku, a tiež postup súdu prvej inštancie, na základe ktorého dospel ku konečnému verdiktu, zodpovedajú kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo za rovnakých procesných podmienok žalovanému umožnené uplatniť svoj vplyv na konečné meritórne rozhodnutie súdu realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu oboch strán a túto následne náležite premietol do svojich záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z práva na spravodlivý súdny proces pre žalovaného nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, akceptoval relevantnosť ním predkladaných dôkazov a námietok, preberal podstatu jeho argumentácie a rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami.

16. V posudzovanej veci súd prvej inštancie správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci. Správne v konaní postupoval pokiaľ vzhľadom na potrebu odborného posúdenia správania sa dotknutých subjektov na úseku BOZP, nariadil vo veci znalecké dokazovanie z odboru bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a na odstránenie rozporov v znaleckých posudkoch nariadil kontrolné znalecké dokazovanie.

17. Znalecký posudok súd hodnotí ako každý iný dôkaz podľa § 191 C.s.p., odborné závery v ňom obsiahnuté však hodnoteniu súdom nepodliehajú. Hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom teda spočíva v posúdení, či jeho závery sú náležite odôvodnené, či je podložený obsahom nálezu, či sa v ňom prihliadlo na všetky skutočnosti, s ktorými sa bolo potrebné vysporiadať, či jeho závery nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia. Podstata hodnotenia znaleckého posudku teda spočíva v tom, že súd vezme do úvahy komplexnosť posudku, úplnosť odpovedí, vzťah posudku k iným vo veci vykonaným dôkazom a napokon vychádza aj zo zásad správneho formálne - logického uvažovania.

18. Súd prvej inštancie vzal za skutkový základ svojho rozhodovania ustanoveným znalcom S.. I. O.P. vypracovaný znalecký posudok č. 5/2014, ktorý spĺňal všetky zákonné náležitosti, znalec pri jeho

vypracovaní vychádzal zo všetkých relevantných a dostupných skutočností, ktoré odborne posúdil a po ich zhodnotení výsledky premietol do svojich odborných záverov. Závery znaleckého posudku formulované v časti III. logicky vyplývajú z obsahu posudku v jeho časti II., zahŕňajúceho popis skutkového stavu na základe jednotlivých listín, ustanovenia právnych predpisov na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, analýzu porušenia týchto predpisov jednotlivými subjektmi. Vykonaným dokazovaním neboli zistené také závažné skutočnosti zásadného významu, ktoré by boli spôsobilé výrazným spôsobom ovplyvniť závery kontrolného znaleckého posudku a procesná obrana žalovaného nebola založená na takých konkrétnych tvrdeniach, na opodstatnenosť ktorých by bolo potrebné doplniť znalecké dokazovanie výsluchom znalca, alebo z ktorých by vyplývali také pochybenia v postupe ustanoveného znalca, ktoré by boli viedli k iným odborným záverom, alebo pre ktoré by bol jeho znalecký posudok neprípustný, resp. nepoužiteľný.

19. Znalec osobitne posúdil zodpovednosť každého subjektu za porušenie právnych predpisov na úseku BOZP a nedopustil sa pochybenia pokiaľ sa nezaoberal konkrétnym podielom zodpovednosti každého z nich na vzniku škody. Znalec odmietol odpovedať na otázku č.1 vzhľadom na to, že nemá na to oprávnenie a svoju odpoveď preto obmedzil na konštatovanie porušenia povinností jednotlivými subjektmi, z ktorého súd prvej inštancie pri svojich skutkových záveroch vychádzal. Žalovaný preto nedôvodne namieta, že znalec odpovedal na právne otázky a že odpovede na ne si súd prvej inštancie neprípustne osvojil. Závery znalca sú formulované zrozumiteľne, jednoznačne a jasne. Súd prvej inštancie sa s námietkami žalovaného k znaleckému posudku v potrebnom rozsahu vysporiadal, keď uviedol, že znalecký posudok je objektívny, presvedčivý, keď dáva odpovede na rozhodnutie súdu. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že neustanovil znalca S.. O. ako ad hoc znalca za účelom jeho výsluchu, po tom ako odmietol vypovedať k podanému posudku, pretože prestal vykonávať znaleckú činnosť. Bolo však na procesnej aktivite žalovaného, aby v priebehu konania vykonanie dôkazu znalcom takýmto spôsobom súdu navrhol; odmietnutie vykonania takého dôkazu by potom malo za následok neúplné zistenie skutkového stavu. To, že znalec nebol k svojim odborným záverom v konaní vypočutý, nemalo samé osebe za následok, že by nebolo možné na jeho znalecký posudok prihliadnuť, keď závery tohto znaleckého posudku korešpondovali so záverom znaleckého posudku č. 9/2006 znalca S.. R. o porušení povinností zo strany TERMIZOL-u, ako i so závermi znaleckého posudku č. 1/2013 znalca doc. S.. T. o porušení povinností zo strany žalovaného, ktorý napokon vo svojej výpovedi potvrdil, že zamestnanci TERMIZOL-u nemali vykonávať žiadne práce a mali požiadať žalovaného, aby pracovisko zabezpečil tak, aby bolo bezpečné.

20. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že súd prvej inštancie pristúpil k opakovaniu dokazovania výsluchom svedkov viac ako štyri roky od jeho vstupu do konania, nespôsobuje táto skutočnosť vadu konania; navyše, keď z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol pribratý do konania uznesením zo dňa 01.07.2014 č.k. 9C/40/2010-181, a až písomným podaním zo dňa 12.12.2017 podal riadny návrh na predvolanie svedkov; následne dňa 05.04.2018 zložil preddavok na trovy dôkazu spojené s ich výsluchom a svedkovia boli vypočutí na pojednávaní dňa 13.09.2018. Žalovaný preto nedôvodne kládie súdu za vinu odďaľovanie a dlhý časový odstup výsluchu svedkov od jeho vstupu do konania.

21. Svedkovia už boli v konaní riadne vypočutí, a preto ich nebolo potrebné pred ich opakovaným výsluchom oboznámiť s predmetom výsluchu. Pokiaľ žalovaný namietal, že nebol zisťovaný pomer svedkov k prejednávanej veci a k stranám, mohol sa priamo na pojednávaní dožadovať v tomto smere doplnenia ich výsluchu. Porušením postupu pri výsluchu svedkov nebol žalovaný nijako na svojich procesných právach dotknutý. Povinnosť pripomenúť svedkom samotný priebeh udalosti a obsah ich predchádzajúcich výpovedí z ustanovení upravujúcich postup pri výsluchu svedka nevyplýva, a nemožno súdu v tomto smere vytýkať konkrétne pochybenia.

22. V súlade so zásadou kontradiktórnosti konania majú venovať svedkom pozornosť svojimi otázkami predovšetkým strany a kladenie otázok zo strany súdu sa má obmedziť len na doplnenie ich výpovede a vysvetlenie nejasností a nezrovnalostí. Ingerencia súdu do výsluchu svedka pri kladení otázok procesnou stranou má zabezpečiť nielen to, aby svedkovi neboli kladené sugestívne alebo kapciózne otázky, ale aj to aby; v záujme zachovania objektivity; strany voči svedkovi nevystupovali pri kladení otázok útočne, nátlakovo či urážlivo. Preto pokiaľ súd nepripustil otázku na svedka týkajúcu sa udalosti, o ktorej svedok už skôr uviedol, že si ju nepamätá, neopodstatnene z toho žalovaný vyvodzuje, že tým súd zmaril celkový priebeh jeho výsluchu. Tvrdenia žalovaného o inkvizítnom prístupe súdu sú neobjektívne, vychádzajú z jeho nespokojnosti s obsahom svedeckých výpovedí a s celkovým výsledkom sporu. Odvolací súd nepovažoval postup súdu prvej inštancie pri opakovanom výsluchu svedkov; a to ani po vypočutí si zvukového záznamu z pojednávania; za maximálne neštandardný tak, ako sa to snaží vo svojom odvolaní prezentovať žalovaný.

23. Šetrenie a rozhodovanie Inšpektorátu práce o príčinách pracovného úrazu nebránilo konajúcemu súdu posúdiť všeobecnú zodpovednosť žalovaného za vznik úrazu podľa § 420 Obč. zák., ktorá otázka patrí do právomoci súdov (§ 3 C.s.p.). Súd prvej inštancie nerozhodol v rozpore s rozhodnutím Inšpektorátu práce v Bratislave o uložení peňažnej sankcie TERMIZOL-u za porušenie § 8a ods. 1 písm. d) zákona č. 330/1996 Z.z., keď dospel k záveru, že za vznik úrazu zodpovedá TERMIZOL v rovine porušenia pracovnoprávných predpisov na zaistenie BOZP na pracovisku, a preto je daná jeho solidárna zodpovednosť so žalovaným za vznik škody. Súd prvej inštancie bol viazaný tým, že TERMIZOL sa dopustil správneho deliktu, nebol však viazaný tým, že inému subjektu na pracovisku nebola sankcia uložená, a ani výsledkami šetrenia zaznamenanými v protokole inšpektorátu práce, ktorý pre neho nebol záväzný, na čo správne poukázal i súd prvej inštancie. Rozhodnutie inšpektorátu práce o spáchaní správneho deliktu TERMIZOL-om nepredstavuje prekážku pre prípad následného uplatnenia občianskoprávnej zodpovednosti voči žalovanému ako ďalšiemu solidárne zodpovednému subjektu. Porušením viazanosti podľa § 193 C.s.p. nie je, ak súd nad rámec skutkovej a právnej časti výroku správneho orgánu vzal na zreteľ tiež ďalšie okolnosti významné z hľadiska občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. Súd prvej inštancie nepreskúmaval rozhodnutie inšpektorátu práce, a ani nerozhodoval o správnom delikte žalovaného za porušenie právnych predpisov na úseku BOZP. Súd prvej inštancie bol oprávnený vyvodiť voči žalovanému občianskoprávne dôsledky z určitých skutočností bez zreteľa na to, či tieto skutočnosti (skutkový dej) napĺňajú skutkovú podstatu správneho deliktu. Súd prvej inštancie nevyvodzoval pre žalovaného dôsledky stanovené správnym právom. Súd nebol viazaný výsledkom šetrenia inšpektorátu práce, že žalovaný správny delikt nespáchal. Rozhodnutím o tom, že bol spáchaný správny delikt určitým subjektom neznamená, že škoda bola výlučne spôsobená jeho zavinením a že sa na vzniku škody nespoluodpovedali aj iné subjekty, resp. poškodený. Pri skúmaní spoluzodpovednosti ďalšieho subjektu sa viazanosť rozhodnutím neuplatní. Pokiaľ teda konajúci súd zisťoval spoluzavinenie žalovaného; ktorý nemal postavenie zamestnávateľa; za vznik škody vzniknutej pracovným úrazom, nezasiahol do právomoci inšpektorátu práce zistiť príčiny pracovného úrazu, a ani si neprisvojil kompetenciu správneho súdu preskúmavať postup a závery, ku ktorým dospel príslušný inšpektorát práce v právoplatných rozhodnutiach.

24. Pokiaľ inšpektorát práce nezistil, že by sa (aj) žalovaný dopustil správneho deliktu, nič to nebránilo súdu v súdnom konaní samostatne zisťovať, či ide o jeho občianskoprávne protiprávne konanie; nie je viazaný tým, že v správnom konaní nebolo zistené spáchanie správneho deliktu žalovaným a môže sám zisťovať a posudzovať správanie žalovaného z občianskoprávneho hľadiska. Skutočnosť, že inšpektorát práce skúmal aj prípadnú účasť iných subjektov (vrátane žalovaného) na pracovnom úraze a dospel k negatívnym záverom o ich zodpovednosti za pracovný úraz, nie je riešením prejudiciálnej otázky, ktorou by bol konajúci súd v zmysle § 194 ods. 2 C.s.p. viazaný. Súd prihliadol na rozhodnutie správneho orgánu o spáchaní deliktu konaním spoločnosti TERMIZOL a nanovo túto otázku právne neposudzoval. Navyše rozhodnutie vydané kompetentným orgánom o určitej predbežnej otázke nie je pre konajúci súd absolútne záväzná, tak ako sa to snaží prezentovať žalovaný a súd môže danú otázku posúdiť aj inak ako ju právoplatne posúdil kompetentný orgán. Tvrdenie žalovaného, že rozhodnutie o uložení pokuty pre zavinenie pracovného úrazu spoločnosti TERMIZOL bolo pre konajúci súd záväzným negatívnym rozhodnutím o nedostatku zavinenia žalovaného, neobstojí, nakoľko takéto závery nevyplývajú z doktrinálneho prístupu právnej vedy a ani z ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

25. Žalovaný preto nenáležite namieta, že súd prvej inštancie zjavne nesprávne posúdil rozsah svojej právomoci vymedzenej v Civilnom sporovom poriadku a nezákonne si aťrahoval do svojej právomoci aj kompetenciu rozhodovať o tom, kto zodpovedá za pracovný úraz, resp. kompetenciu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu, ktorá mu nepatrí.

26. Postup súdu prvej inštancie bol v súlade s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít, prezentovanou napr. rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 223/2016, 4Cdo 205/2018, 8Cdo 82/2018, 3Cdo 101/2012, a odvolací súd nezistil ani odklon konajúceho súdu od záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/26/2018, nálezu Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 627/2015, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/44/2010. Nie je tak relevantné tvrdenie žalovaného, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu § 220 ods. 3 C.s.p., že jeho postup je v tomto smere nezákonný a že jeho rozsudok je prekvapivý.

27. S námietkou premlčania sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku (bod 25), a preto odvolací súd nepovažuje za potrebné bližšie sa k tejto odvolacej námietke žalovaného vyjadrovať. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby nie je rozhodujúce kedy sa žalobca mohol objektívne dozvedieť o škodcovi, ale kedy sa skutočne o ňom dozvedel.

28. Odvolací súd považoval za splnenú aj podmienku existencie príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaným a vznikom škody. V prípade, ak by si žalovaný splnil svoju povinnosť riadne, t.j. ihneď a účinne (s dostatočnou únosnosťou), zabezpečiť otvory, s istotou by nebolo došlo k úrazu, pretože by nebolo došlo ani k prekrytiu fóliou jedného z otvorov, do ktorého poškodený spadol. Zamestnanci žalovaného tak vystavili nebezpečenstvu zamestnancov TERMIZOL-u pri vykonávaní izolačných prác, keď otvory riadne nezabezpečili. Ku vzniku úrazu došlo preto, že žalovaný pri vykonávaní prác na vyrezávaní otvorov tieto po ukončení nezabezpečil; k úrazu nedošlo v súvislosti s vykonávaním izolačných prác TERMIZOL-om. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je rozhodujúce, kto posledný práce na otvoroch vykonával. Spoločnosti TERMIZOL vznikla povinnosť presvedčiť sa o nezávadnosti pracoviska predtým, ako na neho nastúpila pracovať, resp. poslala brigádnikov a v tejto súvislosti jej vznikla povinnosť otvory, ktoré sa na pracovisku nachádzali, zabezpečiť, resp. pred nástupom na pracovisko požiadať žalovaného o ich zabezpečenie. Súčasná zodpovednosť TERMIZOL-u (nesplnenie povinnosti zabezpečiť zakrytie otvorov, resp. zakryť otvory) nemala za následok pretrhnutie príčinnej súvislosti. V prípade ak by si žalovaný po ukončení prác splnil povinnosť, nedošlo by ani k porušeniu povinnosti zo strany TERMIZOL-u a nedošlo by tak ani k pracovnému úrazu. Porušenie povinnosti žalovaným rovnako ako porušenie povinností TERMIZOL-om malo za následok vznik ujmy na zdraví. V danom prípade, ako to bolo konštatované i súdom prvej inštancie, išlo o spoločnú zodpovednosť dvoch subjektov a bola daná príčinná súvislosť medzi konaním každého z nich a škodlivým následkom. Išlo o škodu spôsobenú oboma subjektmi, ktorých spoločné, vzájomne koordinované konanie smerovalo k jednému následku. Bolo síce nepochybne zistené, že predmetný otvor bol v čase pracovného úrazu prekrytý fóliou, avšak výsledky vykonaného dokazovania nepotvrdili, kto a kedy zakryl predmetný otvor fóliou, resp. že to boli zamestnanci spoločnosti TERMIZOL. To, že s fóliou na streche pracovali zamestnanci TERMIZOL-u nepostačuje na preukázanie, že práve títo prekryli jeden z otvorov fóliou, keď výpovede jeho zamestnancov tomu nenasvedčujú.

29. Spoločná zodpovednosť v zmysle § 438 ods. 1 Obč. zák. prichádza do úvahy vtedy, ak je škoda spôsobená dvoma alebo viacerými príčinami, za ktoré zodpovedajú dvaja alebo viacerí škodcovia, teda ide o jednu škodu, ktorú spôsobilo viacej škodcov za predpokladu príčinnej súvislosti. Spoluspôsobenie škody viacerými škodcami môže mať buď formu spoluzavinenia alebo súbežného zavinenia, pri ktorom viac škodcov nezávisle na sebe spôsobí jedinú škodu. Súdom prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru, že za škodu zodpovedajú spoločne a nerozdielne TERMIZOL spolu so žalovaným. TERMIZOL bol povinný v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 330/1996 Z.z. začať práce na pracovisku až vtedy, keď bolo pracovisko náležite zabezpečené, teda žiadať prekrytie otvorov žalovaným (§ 13 ods. 1, 2 vyhl. č. 374/1990 Zb.) alebo sám tak vykonať v záujme zabezpečenia BOZP na pracovisku. TERMIZOL tak porušil § 8a ods. 1 písm. d) zákona č. 330/1996 Z.z. Žalovaný bol povinný ihneď vyrezané otvory zabezpečiť proti pádu (§ 13 ods. 1, 2 zákona č. 330/1996 Z.z., § 48 ods. 6 vyhl. č. 374/1990 Zb., § 14 ods. 1 vyhl. č. 59/1982 Zb.).

30. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že na otvoroch sa nepretržite pracovalo, a preto nebol povinný ich zakryť v zmysle § 13 ods. 3 zákona č. 330/1996 Z.z., bol povinný túto skutočnosť aj hodnoverne preukázať. V prípade, ak by zamestnanci TERMIZOL-u pri dokončovaní izolácie okolo otvorov nevyhnutne potrebovali mať vyrezané otvory otvorené/nezakryté, bolo by možné konštatovať, že na otvoroch sa ďalej pracovalo, a žalovaný ich tak nebol povinný zakryť. Výsledky vykonaného dokazovania však nedávajú spoľahlivý podklad pre záver, že zamestnanci TERMIZOL-u pre dokončenie izolácie nevyhnutne potrebovali, aby boli (zostali) vyrezané otvory otvorené/nezakryté a že títo by v prípade zakrytia otvorov nemohli dokončiť izolačné práce pri vyrezaných otvoroch (okolo priechodiek pre vzduchotechniku). Napokon znalec S.. T. vo svojom znaleckom posudku, ako aj vo výpovedi potvrdil, že pracovníci TERMIZOL-u mohli na otvoroch pracovať aj v prípade, ak by tieto otvory boli zakryté. Výpovede svedkov, na ktoré žalovaný poukazuje (X., P., S.. I.), túto obranu žalovaného nepreukazujú. Žalovaný tak náležite nepreukázal, že zamestnanci TERMIZOL-u na otvoroch pracovali dokončovaním izolácie.

31. K spoluzodpovednosti poškodeného správne odkázal súd prvej inštancie na závery vyplývajúce z konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 20C/27/2003.

32. Súdom prvej inštancie si osvojil závery znalcov, že v danom prípade išlo o spoločné pracovisko, z čoho vyvodil záver, že za škodu solidárne zodpovedá aj žalovaný. Odvolací súd sa prikláňa v tejto súvislosti k argumentácii žalobcu, že v danom prípade išlo o spoločné pracovisko v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 330/1996 Z.z., pretože išlo o prípad, keď na jednom pracovisku sa nachádzalo viacero zamestnancov rôznych zamestnávateľov. Na jednom pracovisku (streche) tu plnili úlohu (montáž vzduchotechniky) zamestnanci dvoch zamestnávateľov, na tejto úlohe spolupracovali na pokyn investora a obsah spisu nedáva podklad pre tvrdenie žalovaného, že pracovisko si odovzdávali a preberali. Otázka spoločného

pracoviska však nie je v konečnom dôsledku rozhodujúca pre posúdenie zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 330/1996 Z.z., pretože táto solidárna zodpovednosť žalovaného mu vyplývala z § 438 ods. 1 Obč. zák.; teda bez zreteľa na to, či išlo o spoločné pracovisko.

33. Pokiaľ sa žalovaný odvolával na preberací protokol zo dňa 23.04. 2001, tak zodpovednosť zo strany TERMIZOL-u za BOZP na prevzatom stavenisku sa týkala prác dohodnutých s objednávateľom HB REAVIS v Zmluve o dielo zo dňa 31.05.2001, t.j. obstarania, dodávky a montáže strešných konštrukcií. Ako vyšlo v konaní najavo, na danom pracovisku pôsobil TERMIZOL so žalovaným bez toho, aby mali od objednávateľa konkrétnu objednávku či zmluvu na montáž vzduchotechniky na strešnej konštrukcii; išlo o dodatočne zadanú prácu objednávateľom, ktorú vykonávali aj bez fakturácie. Za účelom vykonania tejto práce nedošlo k prevzatiu pracoviska niektorým z týchto subjektov.

34. Súd prvej inštancie konštatoval solidárnu zodpovednosť žalovaného a TERMIZOL-u, ktorý v priebehu konania zanikol, v dôsledku čoho sa solidárna zodpovednosť zmenila na výlučnú zodpovednosť žalovaného. Za danej situácie bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné ustáliť mieru zavinenia žalovaného na spôsobení škody. Vzhľadom na intenzitu porušenia povinností žalovaným odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný zodpovedá za škodu v rozsahu jednej polovice.

35. Vzhľadom na to, že odvolací súd posúdil námietku žalovaného týkajúcu sa ustálenia rozsahu jeho zodpovednosti na vzniku škody za dôvodnú, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (vyhovujúcej) časti zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 40.620,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne od 08.07.2014 do zaplataenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

36. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vzhľadom na čiastočný úspech každej z nich v konaní.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).